

VERROULET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

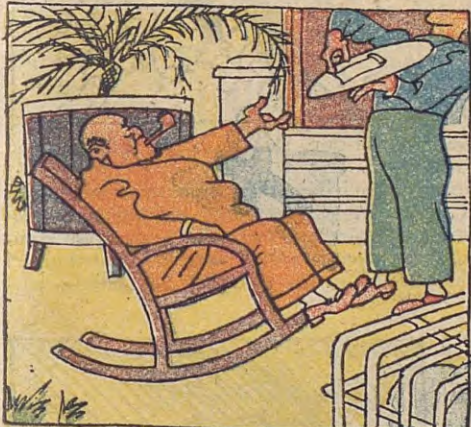
L'HIPOPOTAM DE Mr. PASTURET

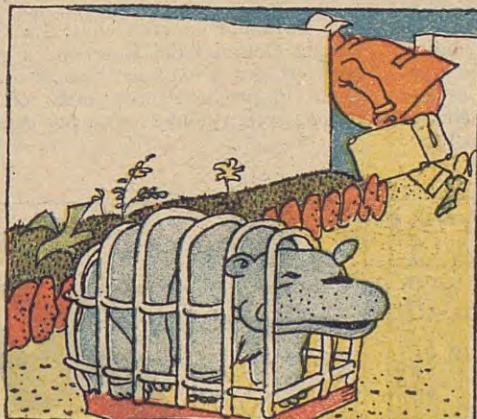
Mr. Pasturet era un caçador implacable, però en el fons tenia bons sentiments: sentiments humanitaris i animalaris.

Per això el dia que va trobar-se a tret d'escopeta un hipopotam de pocs mesos, es va enternir.

Es va enternir i enlloc de matar-lo se'l va endur a casa seva dispost a inaugurar una petita col·lecció zoològica al jardí de la seva torreta. Va tancar-lo en una gàbia i passà dies molt feliços contemplant-lo.

Un dia, però, Mr. Pasturet rebé un telegrama urgent i es veié obligat a marxar precipitadament, sense recordar-se de l'hipopotam.

L'hipopotam començà a créixer; la gàbia a fer-se-li estreta; a mida que l'hipopotam creixia, els ferros de la gàbia es torçaven, però no cedien. Quan passats dos anys Mr. Pasturet va tornar a casa seva, es va trobar que enlloc d'un hipopotam

tenia un acordió que mossegava. De la sorpresa que va tenir amb un xic més es torna boig.

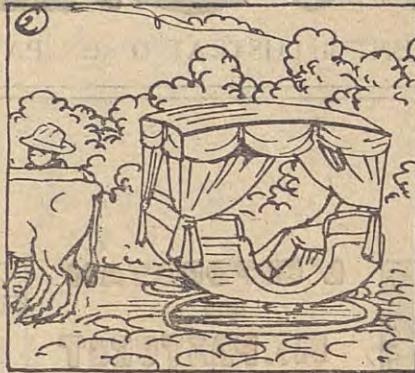
:: Lluny de la civilització ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Jaume Xalabarder, junt amb Antoni Xumetre s'havien proposat fer-se en pocs anys una situació al continent africà, en la seva part Oest del Sud. A l'objecte s'embarcaren a Cherburg per servir-se del «Norddeutscher Lloyd de Bremen». Embarcaren en el «Cap

Ancona» i tingueren molt feliç viatge fins a Madeira, les originals illes portugueses que tenen per capital Funchal. No hi ha turista que faci escala a Funchal que resisteixi la temptació de desembarcar-hi, cridant-li l'atenció les excèntriques i múltiples maneres

de transport que empren els del país: cotxes sense rodes, substituïdes per una mena d'esquis, estirats per bous...! palanquins d'una mena semblant als xinesos. Després, per una rampa a la manera d'un tobogan, uns carretons (sense rodes també) es deixen anar a

velocitat vertiginosa des de dalt de la muntanya al peu de l'embarcador. Tot això divertí molt els nostres amics. Però passades unes hores el vapor seguia viatge a Swakopmund, on desembarcaren. El vapor continuà fins a Fremantle i Adelaide (Austràlia).

Els nostres amics anaven a fer-se una fortuneta en cinc anys. La Companyia Colonial del Cafè oferia grans terrenys per a cultivar i plantar cafè. Quan la producció comencés, els beneficis serien d'un setanta per cent pel

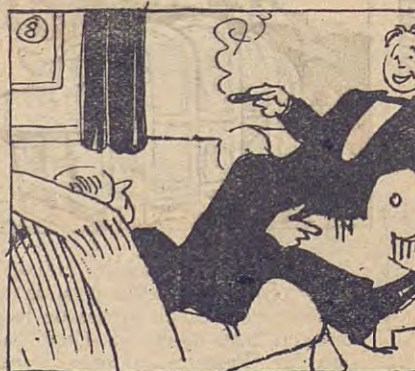
conrador, i la resta per a la Companyia.

Facilitava la Companyia material i crèdit per explotar els terrenys. Començaren a treballar amb gran entusiasme, recrutant negres i distribuïnt i dirigint els treballs. Els negres par-

laven un llenguatge estrany i amb l'únic que s'entien era en menjar i cobrar.

La correspondència havien d'anar a cercar-la fent dos dies de camí i així mateix les provisions. Ja era ben empipador haver d'estar tan lluny del món civilitzat! Però si la salut els resistia

i arribaven a suportar el clima, en pocs anys podrien tornar a Catalunya amb una fortuna que els permetria fer viatges de plaer en països ben civilitzats i disfrutar de benestar a Barcelona, on és ben dit allò de «Barcelona és bona si la bossa sona». Però el cultiu del cafè requereix primer preparar

els terrenys i un cop plantat no produeix fins al cap de quatre anys, i aquests anys serien els que trobarien llargs. Quan el temps es feia més llarg era a les estacions de les pluges, les quals duraven dos i tres mesos en què donaven l'aigua sense miraments.

(Seguirà.)

Un naufragat barrut

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

El senyor Pastera era un perfecte *gourmet* i no concebia que al món li servís de res altra ciència que la gastronomia. Tot el dia l'hauríeu vist estudiant receptes de cuina, o vestit amb

un davantal blanc traficant entre els fogons per produir un plat d'aquells que obren la gana més que cap aperitiu només d'olorar-los.

Vingué un dia que el senyor Pastera

va rebre per correu un paquet de documents que l'avisaven que havia mort el seu oncle a l'Havana i que li deixava tres *ingenios* i un funeral de pesos.

—Ara sí que menjarem bé!—exclamà el senyor Pastera entusiasmat. I de seguida corregué a assabentar-se de quin trasatlàntic duia millor cuiner per traslladar-se a l'Havana.

Feia alguns dies que navegava repartint la vida entre la contemplació de la mar blava i la consumació de la mar de teca, quan un temporal féu naufragar el vaixell, i el senyor Pastera

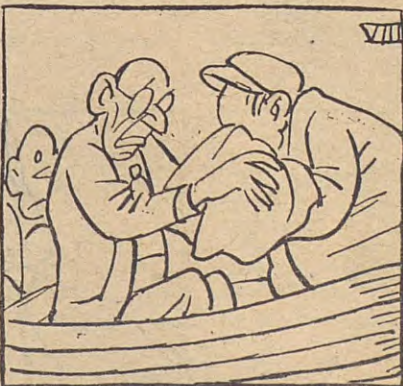
es trobà salvat en una llanxa amb quatre companys. Però, horror! no hi havia provisions!

—No hi ha més—digué el senyor Pastera—, sense menjar no es viu. Fem

sortís i el qui li toqui s'ha de matar perquè els altres mengin.

Tiraren la sort a palletes i el senyor Pastera tragué la més curta! Davant de la perspectiva d'haver de morir es va espantar tant que plorava i

suplicava als altres que no el matesin, tant, que un d'ells que era vellet, se'n compadí i traient un revòlver exclamà:

—Com que fet i fet, em queden pocs anys de vida, tant se val que mori jo.

Vaig a tirar-me un tret al cervell.

I el senyor Pastera exclamà a corre-cuita:

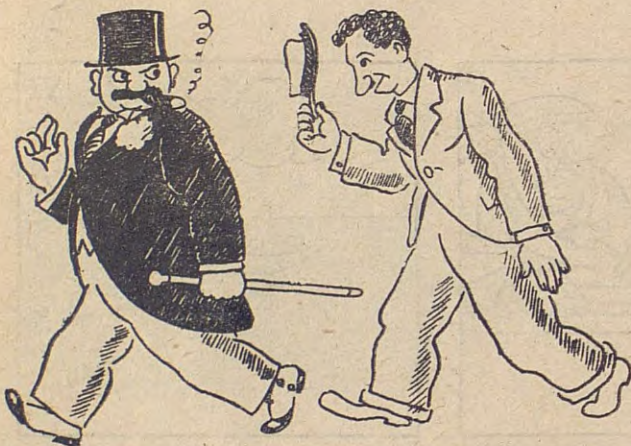
—Si li és igual, tiri-se'l al cor, perquè el cervell és el meu plat predilecte i agafaria mal gust!

El senyor Lleó

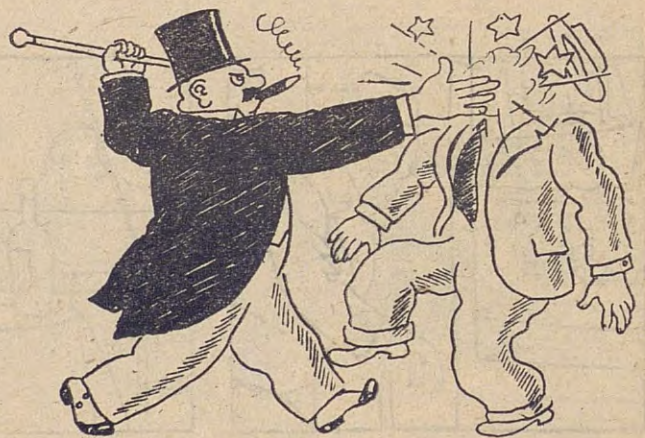

—¿Al senyor Lleó vols demanar cinc duros? No te'ls deixarà pas!
—¿Que no? Ja ho veuràs. Estic segur que amb les meves explicacions faré que em deixi alguna cosa.

—Estic segur que no tornaré sense res.

—Senyor Lleó: ¿Que faria el favor de deixar-me cinc duros?
—No em ve bé.

—Vinga, home! No sigui tan avar!
—Poca vergonya! Descarat! Trapella!

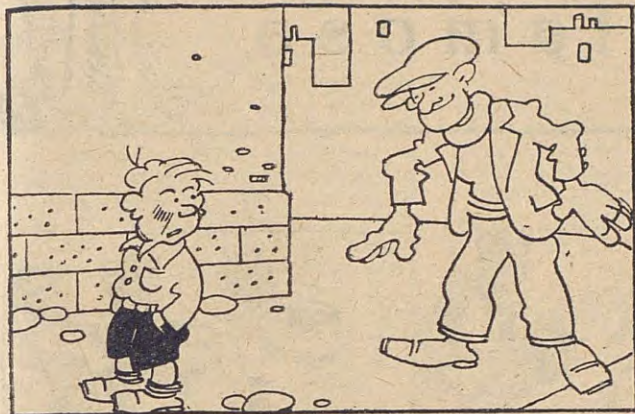

—Em sembla que se'm va inflant!

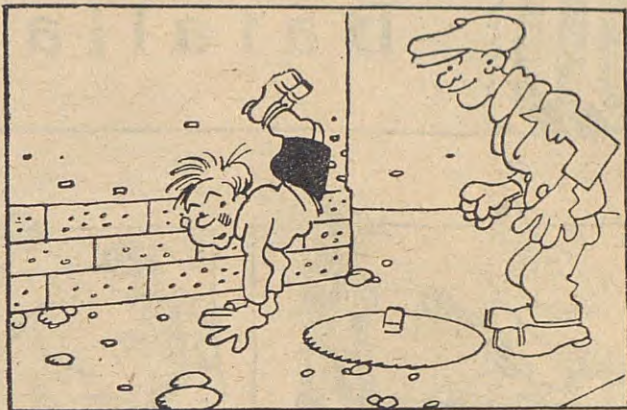

—Què, ¿t'ha deixat alguna cosa?
—Sí; els cinc dits marcats a la cara!

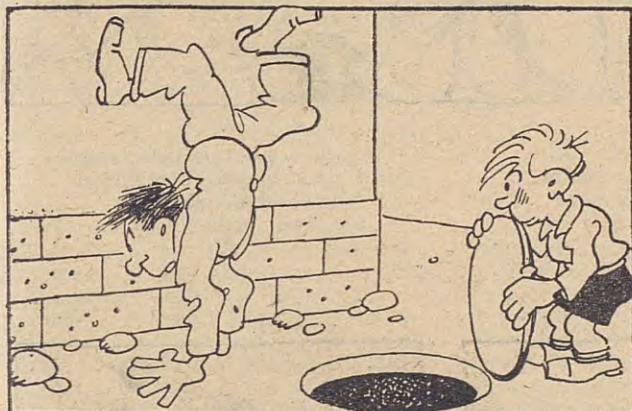
Petit i eixerit

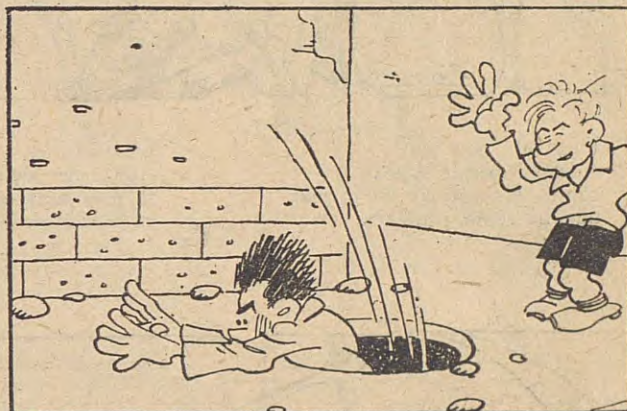
En Peret i en Janot sempre estan discutint.

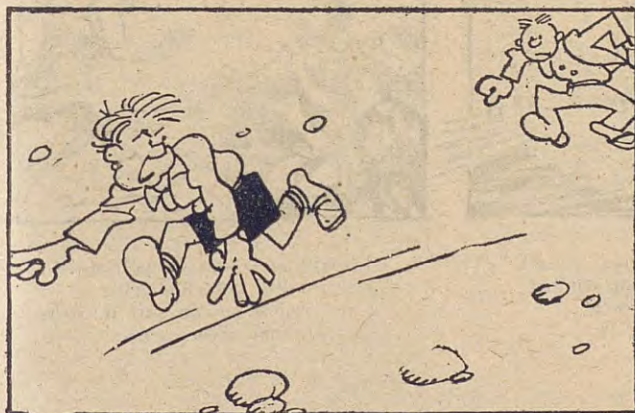
—A que no fas això que jo sé fer.

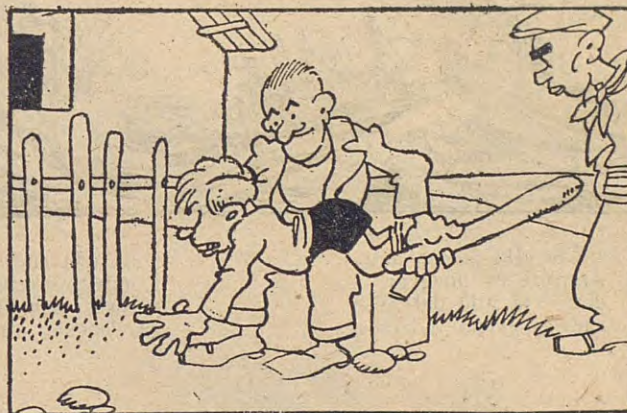
—Que no, veuràs!—En Peret lleva la tapa

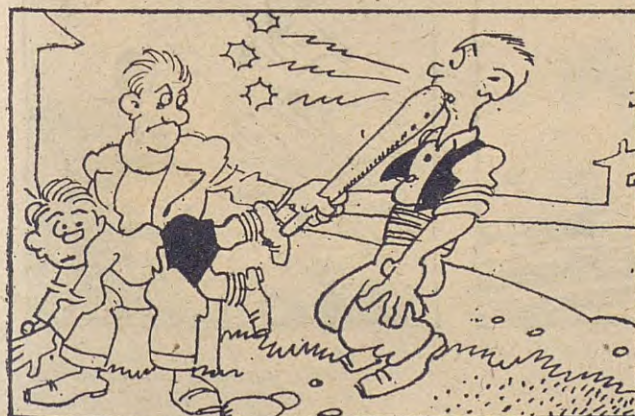
de la claveguera i en Janot hi cau de peus.

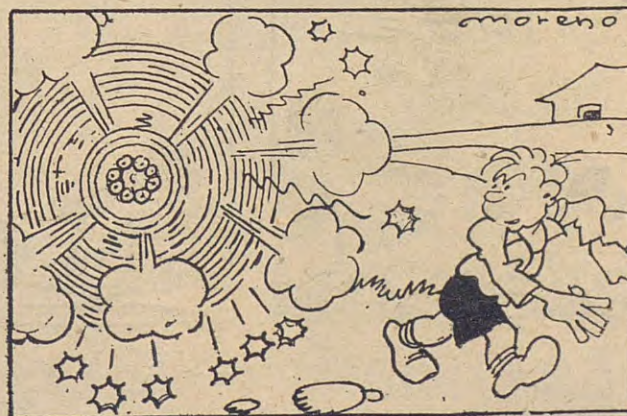
—Ah, si t'atrapo!—Prova-ho!

—Ja et tinc. Ara rebràs!—Però amb un cop de peu

en Peret li fa anar el bastó contra la cara d'en Macari

i la baralla que s'arma és fenomenal.

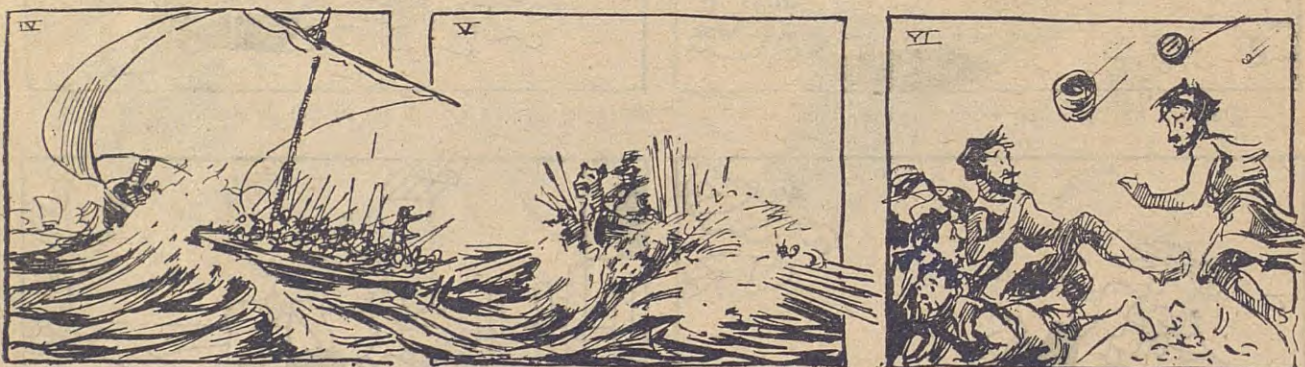
Batalla famosa

I
Una sola nau tenia
Anníbal per a lluitar
contra els senyors de la mar
que hi feien pirateria.

II
L'astúcia ho arregla tot.
Abans de declarar guerra
fa anà mariners a terra
cadascú duent un pot.

III
Tornen amb els pots tapats
i els disposen en renglera.
Ningú sabia què era
i estaven molt intrigats.

IV
La batalla ja comença.
Anníbal es dirigeix
dintre la pila del greix
amb sa galera indefensa.

V
Guiant-la amb força treball
i amb tots refugint combat
porta sa nau al costat
de l'enemic almirall.

VI
Llavors amb uns llargs bastons
llencen els pots als veïns
i en trencar-se, en surt de dins
un centenar d'escorçons.

VII
El general, esverat,
fa hissar vela per fugir,
mentre a terra veu morir
homes i oficialitat.

VIII
I tots els altres vaixells
veient fugí el general
tenen un pànic mortal
i fugen també en tropells.

IX
Així és com va derrotar
sense treball ni fatiga
Anníbal l'host enemiga
que dominava la mar.

La por

EN córrer la nova de què al Castell de Montsegó hi havien aparegut fantasmes, la curiositat pública fou desvetllada fins a l'extrem més agut. Tothom volia saber el què i el com de les patioses aparicions que segons la veu que corria arrossegaven cadenes, feien llumenetes als finestrels i udolaven com ànimes en pena.

I per satisfer aquesta legítima curiositat del públic, els directors d'alguns diaris importants del país i de l'estranger decidiren enviar una comissió de reporters proveïts de blocs i estilogràfiques i màquines de retratar, per tal d'interviuar les temudes i ja famoses aparicions de Montsegó.

I fou així que aquell vespre de tardor, fred i emboirat, arribaven a Vilasegó amb la tartana de l'ordinari, un periodista francès, un d'americà, un d'anglès i un d'alemany. En veritat, tant se valdria que sols haguessin arribat els dos primers, puix que només a ells se'ls sentia fer el *gasto* de la conversa. L'anglès i l'alemany, tivats i rígids, només escoltaven i callaven.

A l'hostal de Vilasegó tingué lloc un sopar internacional amenitzat amb la verbola del francès, que per cert era de Marsella, allà on es crien els xerraires; i les ponderacions de l'americà, que explicava a tothom les grandeses de Nova York i altres sopsars de duro. L'anglès i l'alemany callaven i menjaven i menjaven i menjaven...

Després de sopar, el francès, que s'havia erigit en una mena de cap de l'expedició, demanà a l'hostaler un guia per pujar a Montsegó perquè volien veure els fantasmes. El bon home quedà aterroritzat.

—Déu els en guard! I ara! ¿Que volen morir de mala mort?

—Home, no sigueu poruc. A nosaltres no ens espanten fantasmes. Vinga un guia que el pagarem bé.

Per fi, després de molt discutir es pogué trobar al poble un home prou valent per encarregar-se de la missió perillosa. Tot pujant cap al castell, el francès exclamava amb to de menyspreu:

—Que covards són aquests pagesos! Fossin com jo que mai no he conegut la por! No m'espanto ni m'espantaré en ma vida.

—Home—l'interrompé l'americà—. Això és molt dir. Qui sap en quines circumstàncies us podeu trobar. La por és com el mareig. A vegades un vell llop de mar ve que es mareja quan menys s'ho pensa.

—Falòrnies! L'home que és valent de debò...

—Escolteu: Ja sabeu que jo no sóc covard. No és per alabar-me, però he fet la guerra, tinc tres medalles i dues ferides i he salvat cinc homes en un naufragi, i no obstant, una vegada vaig tenir por.

—I ara! ¿Com pot ésser?

—Vaig volar amb un amic meu aviador. Quan érem a uns dos mil metres d'alçada, el vaig veure que gesticulava i cridava... Jo no el podia entendre per 'mor del soroll... de sobte va

tombar-se endarrera, desmaià, deixant l'aparell sense govern, que començà a donar tombos i cabussos... jo no sabia res del maneig de l'avió. Vaig tenir por, molta por... i el molt pillet, quan em va veure ben espantat, que és el que volia, es redreçà i dugué l'aparell a lloc amb tota seguretat... rient com un boig!

—Jo no m'hauria espantat. Encara que em veiés la mort a dos passos, no tindria por.

—Qui sap!

Arribaven al Castell. El guia cobrà les pessetes convingudes i fugí muntanya avall com si el diable l'empaités. Els quatre companys entraren a la ruïnosa baluerna amb l'ajuda d'un llum de butxaca i es trobaren dintre una sèrie de cambres plenes de teranyines i molt reumàtiques.

—¿I ara què farem?—digué el francès.

L'anglès obrí la boca per primera vegada:

—Ja que fantasmes no hi són, dormir.

I l'alemany assentí:

—Ja. Ja vindran si voler ells.

Com que els altres també tenien son, acceptaren. Però l'americà advertí que ell dormiria a una altra cambra, perquè roncava molt i no volia destorbar els companys.

Feia tres hores que les reumàtiques parets del castell ressonaven amb el respir acompassat dels quatre homes, quan s'oí un xiscle formidable i després un altre... i el periodista americà es presentà als seus esverats companys amb els cabells ericats, els ulls esbatanats i tremolant com fulla de poll.

—¿Què hi ha?—féu el francès amb veu ansiosa.

—Allà... allà...—feia l'americà signant la cambra d'on havia sortit—, allà... els fan... fan... fan...

—¿Què fan?—féu l'anglès amb flema.

—Fan... tasmés! aneu... i els... veureu!

I el pobre home es posà arrupit a terra, tapant-se la cara amb les mans.

L'anglès i l'alemany, secs i sòlids, es dirigiren cap al lloc indicat.

—¿No venir vós?—preguntà l'anglès al de Marsella.

—Jo, veurà, jo, em cuidaré del pobre company.

—No... per mi... no cal. Val més... que ajudeu els altres... podrien ésser vençuts—féu l'americà.

—No hi aniré, i prou!—digué el francès amb valentia, mentre les cames li tremolaven.

—Ja no hi ha res—digué l'alemany que ja en tornava.

—Yes, no hi és—corroborà l'anglès.

—¿Què buscàveu?—féu l'americà.

—Fantasmes.

—No n'hi havia cap, babaus. Ho he fet per veure si el company tenia por!

—I et creus tu que no ho he conegut, que em volies enredar!—féu aquest amb un sospir d'alleujament.

I és que un marsellès mai no es dóna per vençut.

LA MORT DEL JUEU

Estava ja en l'agonia el vell jueu Abraham i ansiosos el rodejaven els seus fills i familiars. El morent alçà la vista i amb veu feble preguntà:

—¿Ets aquí, Raquel, ma esposa?

—Aquí sóc—li contestà.

—¿I tu, Isaac, fill de l'ànima?

—Sí, pare—féu Isaac.

—¿I Judit, la meua filla?

—També sóc aquí, papà.

—¿I ma germana Rebeca i el meu cunyat Isaac?

—Tots som aquí rodejant-te.

—¿També la serventa Agar?

—També... El jueu es redreçà i exclama molt enujat:

—Doncs si tots sou aquí, a veure, ¿a la botiga qui hi ha?

P. E. P.

—Tingui en compte, senyor Esteve, que amb el sou que em paga no podem viure la dona i jo.

—¿I què vol que jo hi faci? ¿Tramitar-li el divorci?

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Corren per l'Àsia Central
perquè a Rússia prenen mal.

Com que molt poc feinejaven a Sibèria els desterraven.

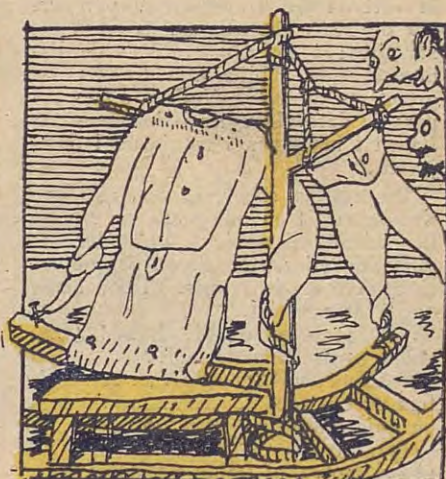
Els donen una barraca i una minestra molt flaca.

Construeixen un trineu per fugir sobre la neu.

Per més que s'han basquejat enlloc cavall han trobat.

D'en Balaga amb la camisa arrepleguen bé la brisa.

Baliga amb els calçotets munta al davant dos trinquets.

Corrent d'aquesta manera arriben a la frontera.

—¿On som? A l'Afganistan. Mira els bolets que s'hi fan.